

L'ANÀLISI

INNOCÈNCIA I PERVERSIÓ

POU FA EL CIM, I S'HI TROBA UNA TORBADORA CABRA

Per què el nou text d'Albee, que Josep Maria Pou ens ofereix mitjançant un muntatge apassionat i apassionant, resulta tan provocadorament subversiu? No és tant perquè l'autor hi reivindiqui el dret a l'amor prohibit, sinó més aviat pel fet que el que veritablement està reivindicant és el dret a creure que no n'existeix cap, d'amor prohibit. Que, en la mesura que tots els desitjos són humans, no n'hi ha cap que sigui pervers: són la mirada dels altres i la norma social que els perverteixen. L'única perversió condemnable, doncs, és aquella en la qual el desig s'imposa violentant la voluntat de l'altre. Per això, la pitjor acusació que se li fa al Martin al llarg del text, quan ja tots els altres arguments semblen esgotats, és l'acusació d'haver violat la seva cabreta. I això sí que no.

Culpable de no ser culpable: Així les coses, en Martin no té res de què avergonyir-se. Però sap que ha de fer-ho, que la seva obligació és avergonyir-se d'estimar; tant se val si és una cabra o qualsevol altre ésser o objecte, perquè aquesta no és una obra sobre el bestialisme o la zoofília. I s'ha esforçat a sentir-se culpable, s'ha apropat a aquells que se'n senten i que intenten posar remei a allò que els culpabilitza. Però no hi ha hagut manera, i aquesta és la seva autèntica tragèdia. Si pogués haver-hi culpa, penediment o acte de contrició, tot podria quedar-se en un drama gairebé còmic. Però si existeix un convenciment absolut de les raons i els sen-

FOTO: DAVID RUANO

timents personals, només pot derivar cap a la tragèdia.

Riure amb un nus a la gola: Un dels trets magistrals de l'obra, i un dels que demostren com Pou se'ns ha convertit a la primera en un director excepcional, és el del delicat i perfecte equilibri amb què l'alè tràgic s'escola dins la comèdia sense arribar a desmuntar-la mai del tot. Albee (i Pou) ens permeten que ri-

guem fins a l'últim moment, mentre assistim a la fulminant demolició d'un decorat (el decorat de tota una vida) i al no menys fulminant reconeixement d'una certesa: sovint, massa sovint, el desig i l'aparent felicitat estan condemnats a col·lisionar. I això sí que és una veritable "cabronada" que ens fa la vida.

■ **LA CABRA O QUI ÉS SYLVIA?**
ES REPRESENTA AL TEATRE ROMEA.